

Ilość otrzymujących zaopatrzenie emerytalne z kredytów na emerytury wojskowe według stanu na dzień 1 lipca 1949 r. wynosiła: emerytów 7007, wdów 8720, sierót przy matce 3821, sierót zupełnych 336. W roku 1950 przewidziano kredyt dla: emerytów (4675 oficerów i 3825 podoficerów) 8500 wdów (7600 po oficerach i 1900 po podoficerach) 11500 sierót przy matce, 4500 sierót zupełnych 500. Przeciętne stawki miesięczne dla uprawnionych: emeryt oficer 7000 zł, emeryt podoficer 5500, wdowa po oficerze 3500 zł, wdowa po podoficerze 2750 złotych, sierota 1000 zł. Rezerwa na wypłaty regulacyjne wynosi 28.200.000 zł.

Pośmiertne wypłacane jest na podstawie art. 78 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20 poz. 160) w razie śmierci emeryta w wysokości 3 miesięcznego uposażenia emerytalnego, pobierane go ostatnio przez zmarłego. Naturalny ubytek wskutek śmierci wynosi około 1000 emerytów, przeciętny wydatek 15.000 zł.

O świadectwa lekarskie dla wdów

W załączeniu podajemy do wiadomości zainteresowanych „pismo okólne” Ministerstwa Zdrowia do władz podległych w przedmiocie stwierdzenia stopnia utraty zdolności zarobkowania tych wdów, które nie ukończyły 55 roku życia.

Zaznaczamy przy tym, że ustawa z dnia 1 lipca 1949 (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 42 poz. 304) nie zakreśla ścisłego terminu do wnoszenia podań o przyznanie zaopatrzenia wdowiego, gdyż wdowa dziś zdolna do zarobkowania, może utracić tę zdolność w najbliższym czasie a w tym wypadku przysługuje jej prawo wniesienia każdego czasu prosby o wypłacanie zaopatrzenia emerytalnego z powodu utraty zdolności zarobkowej na podstawie otrzymanego świadectwa lekarza urzędowego.

Lekarze otrzymali stosowne pouczenie, iż są obowiązani do bezpłatnego badania i wystawiania potrzebnych świadectw i przestaną obecnie żądać od zgłaszających się przedkładania urzędowego skierowania przez Państwowy Zakład Emerytalny.

Osoba poddająca się badaniu winna przedłożyć dowód, iż jest emerytką, do czego wystarczy dekret emerytalny i zaopatrzona w fotografię legitymacja Związku Emerytów.

Pismo okólne Ministerstwa Zdrowia
z dnia 16 grudnia 1949 r. Nr O. II. 4774/49 w sprawie badania przez lekarzy urzędowych (powiatowych i miejskich) wdów po funkcjonariuszach państwowych i zawodowych wojskowych dla stwierdzenia stopnia utraty zdolności do zarobkowania,

Do Urzędów Wojewódzkich (Wydziały Zdrowia), Zarządów Miejskich: m. st. Warszawy i m. Łodzi (Wydziały Zdrowia), oraz powiatowych Władz Administracji Ogólnej (lekarze powiatowi i miejscy).

Zgodnie z postanowieniem art. 5 ust. 1 pkt. 1 z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów

Zaopatrzenia wyjątkowe wypłacane są na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1924 o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu, nieopartym na innych tytułach prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 2 poz. 12) zmienionej ustawą z dnia 29 stycznia 1930 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 17 poz. 122) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 109 poz. 898). Ilość pobierających zaopatrzenia wg. stanu na dzień 1 lipca 1949 r. wynosiła 285 osób. Przypuszczalnie w r. 1950 będzie uprawnionych do otrzymywania zaopatrzenia około 370 osób, przeciętnie miesięcznie po 7.500 zł.

Zasiłki doraźne wypłaca się znajdującym się w wyjątkowo ciężkich warunkach materialnych osobom pobierającym zaopatrzenia emerytalne na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych. W pierwszym półroczu 1949 r. wypłacono zasiłki (jednorazowe zapomogi) 117 osobom. W roku 1950 przewiduje się wypłatę zasiłków dla 300 osób, przeciętnie po 5.000 zł.

państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 304) prawo do pobierania pensji wdowiej po upływie 6-ciu miesięcy od daty powstania tegoż prawa przysługuje wdowie w przypadku, gdy utraciła na stałe co najmniej 66% zdolności do zarobkowania.

Stosownie do trybu postępowania, obowiązującego Państwowy Zakład Emerytalny w sprawach emerytalnych — zainteresowana wdowa winna przedstawić świadectwo urzędowego lekarza, stwierdzającego stopień i charakter utraty zdolności zarobkowych.

Tymczasem — jak doszło do wiadomości Ministerstwa Zdrowia — niektórzy lekarze urzędowi (powiatowi i miejscy) bądź to odmawiają całkowicie badania zgłaszających się wdów i wystawiania im rzeczowych świadectw, bądź też nie określają dokładnie procentowego stopnia utraty zdolności zarobkowej ani jej charakteru (na stałe czy też czasowo), względnie wymagają od zgłaszających się wdów formalnego skierowania na badanie przez właściwą władzę.

Tego rodzaju praktyka lekarzy urzędowych w wysokim stopniu utrudnia a nawet zgoła uniemożliwia realizację przez zainteresowane wdowy przysługujących im z mocy ustawy uprawnień.

Do czasu przeto generalnego uregulowania sprawy wydawania orzeczeń lekarskich w drodze rozporządzenia, przewidzianego w art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28. 10. 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 434) — które to rozporządzenie znajduje się obecnie w stadium opracowania — zarządzam co następuje:

1. lekarze urzędowi (powiatowi i miejscy) mają obowiązek bezpłatnego badania wdów zamieszkałych na terenie ich urzędowania o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt. 1 powołanej wyżej ustawy i wystawiania im odpowiednich świadectw,